

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 512/2017-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť Všeobecnej úverovej banky, a. s., Mlynské nivy 1, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Šinkovicom, advokátska kancelária ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Kýčerského 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21 Co 113/2016 z 30. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Všeobecnej úverovej banky, a. s., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2017 doručená sťažnosť Všeobecnej úverovej banky, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Co 113/2016 z 30. mája 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“), ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 7 C 21/2014 z 26. novembra 2015. Týmto rozsudkom okresný súd rozhodol v neprospech sťažovateľky ako žalovanej v spore „o zdržanie sa výkonu záložného práva s prísl.“.

2. Sťažovateľka v sťažnosti opisujúc podrobne skutkové a právne okolnosti danej veci napáda rozhodnutie krajského súdu, ktoré považuje za nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, zasahujúce do jej označených základných práv podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru.

3. V tejto súvislosti sťažovateľka na strane 11 svojej sťažnosti uvádza, že v zákonnej lehote podala proti rozsudku krajského súdu aj dovolanie v zmysle § 419 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP“). Z dôvodu zachovania právnej istoty v odôvodnení sťažnosti z opatrnosti tiež navrhuje, aby ústavný súd konanie o jej sťažnosti prerušil [podľa § 31a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 162 ods. 1 písm. a) CSP, resp. § 164 CSP, až do právoplatného skončenia veci na dovolacom súde].

4. V petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol takto:

„Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/113/2016-102, zo dňa 30.5.2017, bolo porušené právo sťažovateľky na súdnu a inú ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 36 ods. 1 Listiny a právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zakotvené v Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky v ústavnej sťažnosťou napadnutej výrokovej časti rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. sp. zn. 21Co/113/2016-102, zo dňa 30.5.2017, ruší a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľkiných práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľka nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré jej zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

7. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity

reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Podstatou námietok sťažovateľky je právne posúdenie rozhodnutí v jej veci konajúcich všeobecných súdov (pozri bod 1) a ich nepreskúmateľnosť (bod 2), najmä z hľadiska rešpektovania ňou označeného základného práva zaručeného ústavou, listinou a práva zaručeného dohovorom, v dôsledku porušenia ktorých sa domáhala ochrany ako v konaní pred ústavným súdom (sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy), tak aj podaním dovolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušenia ňou napadnutého rozsudku krajského súdu (body 1, 3 a 4).

9. Ak sa za tejto situácie sťažovateľka domáhala svojho práva jednak na všeobecnom súde (bod 3) a zároveň na ústavnom súde, musela byť jej sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude najprv rozhodovať všeobecný súd (najvyšší súd, pozn.). Sťažovateľka podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací a ústavný súd. V podmienkach právneho štátu, ktorý rešpektuje princíp právnej istoty, však takýto stav nie je ústavne aprobovateľný, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na to, že právomoc dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu za predčasné.

10. Ústavný súd zaujal opätovne názor (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 178/2010, I. ÚS 138/2011, I. ÚS 66/2012), že v prípade podania opravného prostriedku a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body

51, 53 a 54; alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom.

11. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľky meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne ako inú vec sťažovateľky – pozri uznesenie sp. zn. I. ÚS 230/2017 z 3. mája 2017, ktoré bolo doručené jej právnomu zástupcovi 27. júna 2017).

12. Keďže sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (bod 4) stratilo opodstatnenie, preto sa s nimi ústavný súd už nezaoberal (ústavný súd viazaný petitom podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde tiež nerozhodoval o jej návrhu na prerušenie konania, pretože tento návrh v ňom sťažovateľka neuplatnila, pozn.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2017